

CENNET ÇİÇEĞİ

Tülay AKER MUTLU

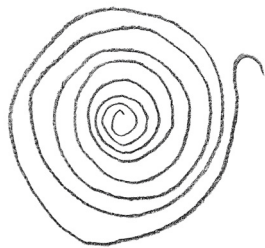
Yazardan Direkt Yayınevi – Turkey

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti
Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1
Maltepe / İstanbul
Tel: 0216 3011213
Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt
Ege Reklam Basım Sanatları San. Tic. Ltd.Şti
Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05
www.egebasim.com.tr
Sertifika No: 45604

Tüm kalbimle kitabın basılmasında emeği geçen herkese teŖekkür etmek istiyorum.

2000 yılında mesajlar gelmeye baŖladıđında; odamın kapısına her gün “rahatsız etmeyin” yazılı bir kâğıt yapıştırap meditasyon yapıyordum... Öncelikle bana anlayış göstererek bu imkanı verdikleri için tüm aileme,

Yıllar sonra, gelen mesajları kitap haline getirmem için bana cesaret verip, teŖvik eden, yazdıklarımı gözden geçirerek ilk düzenlemelerini yapan sevgili kızlarım *Sibel*, *Ebru Mutlu* ve sevgili torunum *Sinan Küpeli*'ye,

Gönlümden geçeni tam anlamıyla kapak tasarımına yansıtan ve kitabın iç resimlerini yerleştiren kızım Ebru'ya binlerce teŖekkür ediyorum...

Hepsinden önemlisi, kitabımı basıma hazırlayan *Yazardan Direkt* ekibine...Kızım kadar sevdiğim *Sedef Kutlubay Demirkan* ve sevgili eŖi *Gürhan Demirkan*'a teŖekkür ediyor ve sevgimle kucaklıyorum...

Sevgili dostlar...

Okuyacaklarınız 2000 yılından bu yana bir yolculuk hikayesi... Benim yolculuğumun hikayesi... Mesajların nereden geldikleri önemli değil, sadece onları benim yazmadığıma ve bana iletdiklerine inanmanızı istiyorum...

Çok sıkıntılı ve sağlığımın bozuk olduğu bir dönemde başlayan, sonraları da beni eğitmek, şifalandırmak, yol göstermek için devam eden bir süreç... Bunun için Tanrı'ya ve mesajlarıyla bana destek olan rehberlerime binlerce kere teşekkür ediyorum...

Mesajlar sadece bana özel değildir... Benden onları mümkün olduğunca başkalarına da iletmem istendi... Artık iletme zamanının geldiğini düşünüyorum...

Kendini evrene açan ve Tanrı'yla bir olan herkes farklı yollardan yol gösterici mesajlar alabilir... Evrende yalnız değiliz ve mutlaka bize yardım ediliyor... Evrene gönül gözünüzle bakarsanız ve yüreğinizin sesini dinlerseniz, eminim ki bütün bunları sizler de fark edeceksiniz... Çünkü hepimiz biriz...

*Tanrı'ya yakın olmak,
kendinize yakın olmak demektir...
Daima kendinize yakın olun...*

Bölüm 1

Uzun zamandır yaşadıklarımı yazmayı düşünüyordum. Nihayet karar verdim. Bu benim yeniden doğuşumun hikayesi olacak.

Her şey ne zaman başlamıştı? İşte buna tam olarak karar veremiyorum. Kim bilir? Belki de doğduğum zaman.

Nenemin güzel dualarıyla dünyaya gelmişim... Onun “Bu çok güzel bir kız bahtı da güzel olsun inşallah” dediğini şu anda duyar gibiyim... Sonradan bana rehberlik eden melekler de doğumumda kutsandığımı söylediler...

Gerçekten çok güzel bir bebekmişim... Görenler “bu gül yaprağı gibi bir şey, kirpiklerine bakın” diyorlarmış... Aylar geçmiş, babam bir konuşsa da sesini duysak derken, dokuz aylık konuşmuşum... Hayatımı kopuk kopuk da olsa bir buçuk yaşımdan itibaren hatırlıyorum ve buna kimseyi inandıramıyorum... O yaşlarda bile hem kendi hatırladıklarım,

hem de büyüklerimin anlattıklarıyla doğayla, çevremdeki her şeyle çok ilgileniyordum... Gökyüzündeki pembe bulutları, küçücük boyumla belki de daha yakından duyduğum dedemin bahçesindeki kır menekşelerinin kokusunu daima hatırlamışumdur... Şimdi düşündüğümde doğumumdan itibaren içimin büyük bir sevgi, şefkat ve merhametle dolu olduğunu fark ediyorum... Her zaman herkese sevgiyle yaklaştım ben, hep sevdim ve aynı zamanda da sevilen bir insan olarak yaşadım... Çocukken odun kesmeye, bahçeyi tanzim etmeye gelen insanlara, evimizi temizleyen, çamaşırlarımızı yıkayan kadınlara çok sıcak davranır, onlarla uzun uzun konuşurdum... Biraz büyüdüğümde komşuların küçük bebekleriyle ilgilenip, annelerinin işlerini rahat yapmalarına yardımcı olmaya başladım... Bir türlü uyumayan küçük bebeklerin alınlarının ortasına baş parmağımla dokunur uyumalarını sağlar, bunun nasıl olduğuna kendim de şaşardım... Çocukları ve insanlara yardım etmeyi, faydalı olmayı çok seviyordum.

Annemin yorulmasını, üzülmesini hiç istemezdim... Küçücükken bile ona yardım etmek benim için büyük bir zevkti... Baş ağrıdığında ellerimi alınına koyup onu gerçekten rahatlatırdım... Babam bana daima nasihatler eder, mükemmel bir insan olmamı isterdi... Ben de onun istediklerini yapar, ama onu hiçbir zaman memnun edemezdim... Huzurumun bozulmasını, kötü bir söz işitmeyi sevmediğim için daima uyumlu olmayı ve isyan etmemeyi tercih ettim... Aslında böyle olmak için büyük bir çaba da harcamıyordum... Her şeyi doğal olarak kabul ediyor, öyle olması gerektiğini düşünüyordum... Bana, neye izin verilip neye izin verilmeyeceğini bilir, yapayım mı, gidebilir miyim diye dahi sormazdım... Zaman geçti okul çağına geldim... Okulda da öğretmenlerim tarafından sevilen başarılı bir öğrenciydim... Yıllar sonra karşılaştığım ilkokul arkadaşlarım o zamanki görüşleriyle bile, benim anaç, herkese yardım eden uzlaştırıcı bir yapım olduğunu söylüyorlar... Demek bunlar benim belirgin özelliklerimmiş...

Çocukluğum Anadolu'da geçti, bu sebepten daima doğaya yakın oldum... Mevsimler değiştiğçe doğadaki değişiklikleri yakından takip etmek, tarlaların içinde oyunlar oynamak, uçurtma uçurmak, ağaçlardan meyve toplamak imkânım oldu...

Yaz tatillerinde dedemin İzmit yakınlarında bir Çerkez köyündeki çiftliğine geliyorduk. Gelirken yaptığımız tren yolculukları benim için unutulmaz anılar taşıyordu. Tren ilerledikçe değişen yeryüzü şekilleri,

nehirler... Zaman zaman karşılaştığımız ince bir akar suyun kenarına kurulmuş birkaç ev, bir cami, kavak ağaçları, birkaç koyundan ibaret küçük köyler içimi ısıtırdı. Genellikle çoban köpekleri havlayarak treni bir süre takip ederdi. Bahçelerinde çalışan köylülere mendil sallamayı çok severdim. Nihayet biraz yorgun, köye ulaşırdık. Dayım bizi öküz arabasıyla karşılamaya gelirdi. Avluya girdiğimizde köpekler bizi havlayarak karşılardı, biraz da korkardım. Elektrik olmadığı için her taraf zifiri karanlık olurdu. Karanlık gökyüzünde yıldızlar daha büyük, daha çok ve yere daha yakın görünürdü. Bana göre örnek insanlar olan dedemin ve nenemin insana değer veren, sıcacık sevgileriyle karşılayışları ben de öyle güzel duygular yaratırdı ki... Gaz lambasıyla aydınlanan evdeki huzur, büyüklerimin tatlı masa başı sohbetleri, eski eşyalar ve annemin çocukluk oyuncaklarının bulunduğu benim için biraz gizemli tavan arası çok çok güzeldi. Kümesten sıcacık yumurtaları toplayıp eve getirmek inanılmaz bir olaydı. Orada yemyeşil doğanın içinde inekler, tavuklar, ördekler, tavşanlarla günlerin nasıl geçtiğini anlamadan dönüş zamanı geliverirdi. Ayrılış zor ama zorunluydu. Nenem ve dedemden, köyden ayrılmak beni üzüyordu... Onlar gibi kültürlü, hayata güzel bakan, içinde buldukları her türlü durumu şikâyet etmeden atlatmayı başarabilen, neşeleri hiç bozulmayan, hayattan daima keyif almayı başarabilen bir aileye sahip olduğum için Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Bugün bulunduğum noktada onların büyük katkıları olduğunu düşünüyorum...

Aradan zaman geçmiş ilk okulu bitirmiştım. Babamın tayin olduğu başka bir Anadolu şehrinde yaşamaya başladık. Orada şehre yedi kilometre uzaklıkta yeni bir fabrika kuruluyordu. Yeni yaşam yerimiz öncekinden daha bakir ve tamamen doğanın içindeydi. Fabrika yeni yapılmaya başlamıştı ve henüz sadece lojmanlar vardı. Baharda uçsuz bucaksız topraklarda kır çiçeklerinin hiç görmediğim ve bir daha da göremeyeceğim çeşitlerini gördüm. Belime kadar gelen çiçeklerin içine dalıp hepsini toplamak ister eve kocaman çiçek buketleriyle dönerdim. Ortasında küçük bir adacık olan bir göl bile vardı. Gölün içinde pembe küçük su çiçekleri açardı. Yazın açık pencereden giren yabancı şebboyların kokusuyla uyumak, tam karşımda gördüğüm sabah yıldızı beni son derece mutlu ederdi. O bakir yerde kış da ayrı bir güzel olurdu. Çok kar yağar günlerce kalkmazdı. Her yer bembeyaz ayak basılmamış karla kaplanırdı. Güneş açtığında karlar pırıl pırıl kristal gibi parlar, binalardan metrelerce buzlar sarkardı... Yaşadığım tüm güzelliklerin farkındaydım.

Yavaş yavaş çocukluktan çıkmış, genç kız olmuştum. Orta okulu bitirdiğim gün -14 yaşında- nişanlandım. Kısa bir nişanlılık döneminden sonra da 16 yaşını bitirdiğim gün evlendim. Şimdi düşündüğümde anlıyorum ki; o zaman hayattan, evlilik hayatından ne beklediğimi bilmiyordum. Sadece kendime ait bir hayatım ve evim olması bana çok cazip geliyordu.

Belki yaradılıştan, belki yaşadığım hayatın etkisiyle romantik bir insandı. İçimde taşıdığım büyük sevgiyi her şeyle paylaşmak her yere iletmek istiyordum. O yaştaki duygularıyla eşimi seviyordum. O da beni sevdiği için ısrarla istemişti evlenmeyi. Birbirimizi iyi tanımadan, evlilikten, geleceğimize neler beklediğimizi hiç konuşmadan evlenmiştik. Ailesiyle de hiçbir bakımdan uyum sağlayamamıştım. Evlilik benim için hayal kırıklığı olmuştu, çünkü onunla paylaşacak hiçbir şeyimiz yoktu. Sadece evimizi paylaşan iki kişi olmuştuk. Büyük bir duygu boşluğu yaşıyordum. Bu durum sinirlerimi yıpratmaya başlamıştı. Sinirlerim git-tikçe bozuldu ve bir süre sonra panik ataklar yaşamaya başladım. Evde yalnız kalmak istemiyor, yalnız başıma sokağa çıkamıyordum. Şu anda bile az da olsa izlerini taşıyorum.

Evlendikten dört yıl sonra ilk çocuğumu, dokuz yıl sonra da ikinci çocuğumu dünyaya getirdim. Kızlarım Tanrı'nın bana verdiği en büyük ödüllerdirdi. Onları çok severek büyüttüm. Tabii bu yıllar zarfında birçok maddi manevi güçlükler, sorunlar yaşadım. Her şeye rağmen mutluydum. Hiçbir zaman karamsar değildim. Sadece yaşadığım sorunlar sinir sistemimi bozuyor ve bedenime zarar veriyordu. Yıllarca psikolojik kökenli birçok rahatsızlık yaşadım.

Yıllar fark etmeden çabucak geçmiş, çocuklarım büyümüşlerdi... Hatta artık bir de torun sahibiydim. Hayatın koşturmacası içinde çoğu zaman ne yaşadığımı fark etmeden, hep sevgiyi arayarak, geçmişte yaşadıklarımın birikintileri ve gelecek endişeleri ile dolu 53 yılı geride bırakmıştım.

Annem ve babam yaşlanmışlardı. Yalnız yaşamalarının zor olduğunu düşünüyordum, aklım hep onlardaydı ki annem hastalandı. Onları İstanbul'a getirdik. Safra kesesi tamamen taşla dolmuş ve sarılık olmuştu. Çok uzun süre hastanede yattı, ameliyat oldu. O arada ailece onların bizden uzakta yalnız yaşayamayacaklarına karar verdik ve Maşukiye'deki evlerini satılığa çıkardık. Annem yeni ameliyat olmuştu, babam rahatsızdı. Ev satılıncaya kadar bizim yanımızda kalmalarını uygun bulduk. Son-

ra yakınımızda bir ev kiralayarak onlara her açıdan yardımcı olacaktık. Fakat, evleri bir türlü satılmıyordu. Sekiz ay bizimle kaldılar. Torunum iki yaşındaydı, ona da ben bakıyordum. Yüküm çok ağırdı. Taşımakta zorlanıyordum.

Yoğun sıkıntılarla dolu, çeşitli sorunlarla boğulduğum günlerdi... Bir gün odama kapandım, üzerinde Meryem Ana kabartmaları olan mumumu yaktım, yaşadığım sıkıntılı günlerin sona ermesi için dua etmeye başladım hem dua ediyor hem gözlerimden yaşlar dökülüyordu... Bu kötü günleri atlattık için Yüce Tanrı'dan ve Aziz ve sevgili Meryem Ana'dan yardım istedim... Dualarım sanki yüreğime su serpmiş, beni biraz olsun ferahlatmıştı. Nihayet ev satıldı ve eşyalarını getirdik, onlara rahat yaşamaları için her türlü konforu sağladık...Yeni hayatları tüm artlarına rağmen onları pek mutlu etmemişti. Kızım işinden ayrılmış çocuğuna kendi bakmaya başlamıştı. İki evin arasında gidip geliyor, onlara elimden geldiği kadar destek oluyordum. Benim için yorucu ama nispeten huzurlu iki yıl yaşadık. İki yıl sonra babam ağır bir ameliyat geçirdi ve ardından felç oldu. Hem yorucu hem üzücü ve hem de sıkıntılı günler yeniden başlamıştı.

Her şeye rağmen Tanrı'nın bana belirgin bir şekilde yardım ettiğinin farkındaydım ve mucizeler yaşıyordum... Hem kendi evimin hem de annemlerin evinin yükünü taşımaya çalışırken yetişebilmek için adeta zamanla yarışıyordum... Ev işlerini yaparken bazen gözüm saate ilişiyordu, bir sürü iş yaptıktan sonra tekrar baktığımda henüz iki dakika geçtiğini görüyordum. Benim o kadar işi iki dakikada yapmam mümkün değildi. Bir sürü ütülenecek çamaşırı kısacık bir sürede ütöleyip bitiriyordum buna hem şaşıyor hem de mucize olduğunu düşünüyordum. Annemin evinde tahtadan, elle yapılmış iki beyaz çiçekten ibaret bir biblo vardı... Karşısına oturduğumda, bulunduğum yerden uzaklaşıyor adeta başka derin bir boyuta geçiyor ve içimde büyük bir huzur hissediyordum... O benim sihirli çiçeğimdi...

Her geçen gün daha zorlaşan, stres ve yorgunluklarla dolu iki yıl geçirdim. Artık kendimi tamamen kaybetmişim, nerede olduğumu, yaşayıp yaşamadığımı ve kim olduğumu bilemiyordum. Sadece bir robot gibi yapmam gerekenleri büyük bir istekle ve kendimi tüketerek yapıyordum. Sanki babama hayat vermeye çalışıyordum, ben yoktum artık, hayatım onlardan ibaret olmuştu. Babamın rahatsızlığı daha da kötüleşti. Kangren yüzünden bacağının kesilmesine karar verildi. Yaşadıklarım bedenimi

yorduğu kadar ruhumda da derin yaralar açmıştı. Zihnimde devamlı “Ben kimim, neredeyim?” soruları dolaşıyordu. Sanki kendimi arıyordum.

Babamın ameliyatından bir gün önce, artık bitip tükendiğim bir zamanda Tanrı bana **dur!** dedi. Birdenbire kalçamda şiddetli bir ağrıya sol bacağı tutmaz olmuştu. Bu yüzden babamın ameliyatında yanında olamadım, çünkü ben de birkaç gün arayla acilen bel fitiği ameliyatı oldum. Hastaneden çıktığım gün ambulansın küçük penceresinden uzun zamandır fark etmediğim beyaz bulutları gördüm. Gerçekten yıllardır başımı gökyüzüne kaldırmamış mıydım? Bu olay belki de yeniden doğuşumun başlangıcıydı. Ameliyattan sonra ağrılarım uzun süre devam etti ve İki buçuk ay kızımın evinde dinlenmem gerekti. Yataktan kalkamadığım gibi artık babamla da ilgilenemiyor, anneme yardımcı olamıyordum. Babam hemen hemen bitkisel hayata girmiş ve ona bir hemşire tutulmuştu. Hastalığım süresince her zaman duacı olduğum ve iftihar ettiğim çocuklarım, küçük torunum bana fevkalade baktılar. Yeniden hayata dönme yardım ettikleri için onlara daima müteşekkir olacağım. Yıpranan ve tükenen bedenim günden güne güçlendi, iyileşti. Ruhumdaki yaralarsa daha güç iyileşiyorlardı. Daha sonra ruhumu ancak kendimin iyileştirebileceğini öğrendim.

O iki buçuk ay zarfında her konuda pek çok kitap okudum, kendimle baş başa kalma fırsatı buldum, yavaş yavaş yaşadığımı fark etmeye başladım. Sonunda yataktan kalktım ama artık hareketlerime dikkat etmek zorundaydım. Çocuklarım beni koruma altına almışlardı. Yalnız başıma sokağa çıkmama dahi izin vermiyorlardı. Önceleri yaptığım işlerin birçoğunu yapamıyor, kendimi fazla yormamaya çalışıyordum. Zorunlu olarak kendime zaman ayırmaya ve önem vermeye başlamıştım, ama gene de sıkıntılı ve üzüntülü günler devam ediyordu. Zamanımın çoğunu benim için rahat olan bir koltukta oturarak geçiriyordum. Bir gün toz alırken, içinde çocuklarımın yılbaşında aldıkları ay yıldız ve güneş şeklindeki doğal sabunların durduğu özel kutunun kapağını açtım ve kokuyu kuvvetle içime çektim, koku o güne kadar bilmediğim temiz ve çok güzel bir kokuydu ve o anda dudaklarımdan şu sözler döküldü;

“Tanrım bu *cennetin* kokusu olmalı bana *cennetin* kokusunu duyurdun *cenneti* de göster”

Cennet benim için o kadar uzak ve ulaşılması imkânsız bir kavramdı ki hiç düşünmeden söyleyivermiştim.

O günlerde annem bana, yıllar önceki ruh çağırma seanslarından alınmış notları vermişti. İçlerinden bir tanesi o kadar güzel şeyler anlatıyordu ki, hafif bir müzik dinleyerek onları okuyor, huzur buluyordum... Ameliyatımdan dört ay sonra iki yıldır yatalak olan babamı kaybettim. Bu olay benim için acı olmakla birlikte onun kurtulduğunu ve huzura kavuştuğunu düşünüyordum... Hayatımdaki fırtına biraz dinmişti ama rüzgarlar bana zarar vermeye devam ediyordu, depresyon ilaçları ile yaşar bir hale gelmiştim, kaslarım beni rahatsız edecek kadar gergindi, doktorumun verdiği ilaçlar beni daha da gergin bir hale getirmişti son derece huzursuzdum, buna rağmen ilaçları yutmamaya karar verdim. Babamı kaybettikten sekiz ay sonra annemi yanımıza almıştık. Evimin en güzel odasını ona vermiş, özel eşyaları ve anılarıyla ona özel bir oda yapmıştım...

Bir sabah 'acaba kaplıcaya gitsem kaslarımın gevşemesine faydalı olur mu?' diye düşünmüştüm ki; telefon çaldı. Arayan çocukluk arkadaşım, bu yıl devre mülklerine gidemeyeceklerini, istersek onların yerine gidebileceğimizi söylüyordu. Gideceğimiz yerde bir kaplıca vardı, evlerin banyolarındaki büyük küvetleri bu doğal şifalı su ile doldurup istediğiniz kadar banyo yapabiliyordunuz. Bu benim için büyük bir mucize idi ve dileğimin bu kadar çabuk gerçekleşmesine şaşırmıştım. Gitmeye karar verdik.

Gitmeden birkaç gün önceydi, daha önce de zaman zaman denediğim gibi bir kâğıt bir kalem aldım, gözlerimi kapattım ve elimi serbest bırakarak bekledim... Yine ben kimim, neredeyim? diye düşünüyordum, biraz sonra elim hareket etmeye başlamıştı bir şeyler çiziyordu şimdiye kadar olmayan bir şey olmuş ve bir mucize daha gerçekleşmişti...

Sonuçta çizdiğim şekil başı olmayan bir kadın resmi olarak belirmişti, kalem hareket etmeye devam ediyordu ve yazıyordum. Başlangıçta pek anlam veremediğim cümleler gittikçe bir anlam kazanıyordu, hiçbir şey düşünmeden sadece yazıyordum. Yazdıklarım bana dışarıdan bir güç tarafından mı yazdırılıyordu, Tanrı'dan gelen bir mesaj mıydı, yoksa benim bilinç altımdaki bilgilerin açığa çıkışı mıydı, buna hala karar verebilmiş değilim... Hiçbir şey düşünmeden sadece yazdım yazdım. Yazdıklarımın tam olarak farkında değildim, elimdeki kalem sürekli yazıyordu...İki sayfa yazdıktan sonra durdum ve okumaya başladım:

10 Mayıs 2000

“Evimde bir sevgi yumağı olmam gerektiğini, kollarımı tedavi için kullanabileceğimi, ellerimin her şeye kadir olduğunu, korkanlara ellerimle dokunarak korkularını geçirebileceğimi” şaşkınlıkla okudum. Tanrı dualarımı kabul etmişti ve bu bana Tanrı’nın bir lütfuydu. Yazarken aklımdan geçen soruların cevapları derhal geliyordu. Ellerimi nasıl kullanacağımı sormuştum “Kullan da nasıl olursa olsun” diye bir cevap geldi.

Bana bunları yazdıran güç, ‘beni çok sevdiğini, daima, uyurken bile, yanımda olacağını’ söylemişti. Yazdığımı göre onu sabunların durduğu kutunun içinde bulmuştum.

Tanrı her şeyi biliyordu ve *cennetin* kokusunu duyduğum gün benimle konuşmuştu... Yoksa benim söylediklerim mi Tanrı’ya ulaşmıştı? *Cennet* benim omuzumdaydı ve bütün dualarım kabul olacaktı. Yazdıklarımın kimseye bahsetmemem için de bir uyarı almıştım. Tekrar tekrar okudum, çizdiğim resim ne ifade ediyordu bir anlam veremiyordum. Sonradan o yılın Meryem Ana yılı olduğunu ve resmin Meryem Ana’ya ait olduğunu anladım. Meryem Ana’ya karşı hayatım boyunca çok büyük bir sevgi duymuştum.

Ertesi gün tekrar denedim ve yazmaya başladım. O günlerde evimizde zor günler geçirmekte olan bir misafirimiz vardı, gelen mesaj onunla ilgiliydi. Tanrı’nın beni herkese yardım etmekle görevlendirdiğini, kollarımda onu yeni bir hayata kavuşturacak kuvvet olduğunu ve onu iyileştirebileceğimi öğrendim. Mesaj, yardımımı esirgemememi onun yakında iyileşeceğini söylüyordu, çok etkilenmişim ama ne yapacağımı bilmiyordum kafam gelen mesajlarla meşguldü.

Mucize gerçek oldu ve arkadaşımın devre mülküne ulaştık orada kaldığımız on beş gün içinde bedenimin ve ruhumun dinlenip arındığını hissettim... Her gün şifalı kaplıca suyuyla banyo yapıyor, sonra uzanıp dinleniyordum. Değişik ve karmaşık duygular içindeydim. Doğa çok güzeldi ve ben etrafındaki her şeyi, her güzelliği sanki daha önce hiç görmemişim gibi fark edip yeniden tanıyordum. Kaslarım gevşemişti, kendimi daha iyi hissediyordum. Orada geçirdiğim günler daima hayatımda güzel bir anı olarak kalacak bana böyle bir imkânı sağladığı için arkadaşşıma daima müteşekkir olacağım.

Tatilimiz bitti, evimize döndük, bu tatil bana iyi gelmişti yazmaya devam ediyordum, aklımdan geçirdiğim soruların cevaplarını alıyordum... Kollarımı kullanarak önce kendimi sonra da başkalarını iyileştirebileceğimi, sadece kollarımla sararak bile insanlara şifa verebileceğimi öğrendim. Bunun için beni seven varlıklar bana yardım edeceklerini ve daima yanımda olacaklarını söylüyorlardı. Böylece kendimi yeniden yapılandıracaktım, kendimi tanımam ve resimdeki kadını yaratmam gerekiyordu. ‘Hangi resim’ diye sorduğumda resmin Tanrı’nın katında olduğunu öğrendim. Bana sunulan gücü kullanmak zorundaydım ve bu benim görevimdi. Kendimi bir şeyler yapmaya mecbur hissediyordum... Ne yapacağımı bilmediğim için huzursuz olmuştum, dayanamadım yazdıklarımı çocuklarıma gösterdim onlar da etkilenmişlerdi.

Hemen her gün yazıyordum... Ellerimi nasıl kullanacağımı sormuştum cevap aynen şöyleydi;

“Yapacağın kollarını kullanmak, kollarını kullanmayı kendin öğreneceksin. Kollarını başından başlayarak yavaş yavaş aşağıya doğru adeta bir şeyleri def etmek ister gibi vücudunda dolaştır, bunu istediğin kadar yapabilirsin iyileştirdiğini göreceksin... Uyurken bile kollarınla kendini sararsan sana faydası olacaktır. Tanrı’ya ellerinle ulaşabilirsin böylece kendini bilecek ve ruhunu seveceksin. Ruhun bedeninde yeniden canlanacak, ruhunu arındırarak ve dua ederek kendini yeniden yapılandır. Ben seninle koruyucunum ve sana her şeyi öğreteceğim.”

Bunları yazdıran benim düşüncelerim ve bilinçaltım mıydı? Kendime devamlı bu soruyu soruyordum.

Sevgili kızım Sibel, arkadaşının bir kitap okuduğunu, kitabın kapağında *Reiki* yazdığını galiba el ile şifacılıktan bahsettiğini söyledi, böyle bir şeyi bilip bilmediğimi sordu. Biyoenerji duymuştum ama *Reiki* hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç gün sonra *Reiki*’nin ne olduğunu ve tekniğini anlatan iki kitapla geldi. Bu da bir mucizeydi ve Tanrı’nın bana rehber olarak onu seçtiğini düşündüm. Çok heyecanlıydım kitapları yutarcasına tekrar tekrar okudum ve hemen uygulamaya başladım, aynı zamanda mesajlar gelmeye devam ediyordu önce bedenimi ve ruhumu arındırıp kendimi sevmeyi öğrenmem gerektiğini biliyordum artık.

Her gün kendime *Reiki* veriyordum, gerçekten rahatladığımı ve günden güne iyileştirdiğimi hissediyordum bu beni mutlu ediyordu. Bakış açım

değişiyor kendimi yücelmiş ve Tanrı'ya yakın hissediyordum. Başkalarına şifa vermek için sabırsızlanıyordum ama önce kendimi arındırıp tam anlamıyla iyileştirmem gerekiyordu.

Eğitilmeye devam ediyordum. Gündelik hayatımda çözemediğim sorunlarımı yazarak çözmeye çalışıyor, sorularımı soruyor sorularımın cevaplarını ve tavsiyeler alıyordum. Sorularımın cevaplarını kendim mi buluyordum bundan emin değildim... Yazdığım cevap ve tavsiyeler doğrultusunda hareket etmeye çalışıyordum. *Reiki* kitaplarından kendimi tamamen arındırıp, ruhumla bedenimi birleştirmeden başkalarına şifa veremeyeceğimi öğrenmişim. Evrenin gücünü bedenime ileterek arınmak ve çakralarımı açmak için çabalarımı sürdürüyordum. O günlerde kızım torunum için iki civciv almıştı, bir tanesi hastalandı ve öldü, ikincisinin durumu da pek iyi değildi. Onu veterinerine götürdüler, topallıyor, zorlukla yürüyor ve ilacını da içemiyordu. Henüz kendimden başkasına *Reiki* verecek duruma gelmemişim ama denemek istedim, onu avuçlarımla arasına aldım, önce korktu kaçmak istedi, sonra sakinleşti. Yirmi dakika kadar elimde tutuktan sonra kutusuna bıraktım. Artık topallamıyordu ve uçarak kutunun dışına kaçtı. Bir mucize daha gerçekleşmişti... O günden sonra iyileşti ve hızla büyüdü. Bu ilk denememdi, ikincisini torunumun dizinde denedim. Düşmüş dizini kötü bir şekilde sıyırtmıştı, elimi dizinin birkaç santim üzerinde tuttum. Bir süre sonra sıyrılan yerler oksijenli su sürülmüş gibi köpürmeye ve sular çıkmaya başladı. Biraz sonra yaraların rengi koyulaşmış, hemen hemen kabuklanmaya başlamıştı, inanılır gibi değildi, galiba başaracaktım ve çok mutluydum.

Işık hayatımda büyük bir önem kazanmıştı. Her yerde bir ışık yansıması ile karşılaşıyordum, ışık devamlı dikkatimi çekiyordu; adeta Tanrı bana "Buradayım beni tanı ve yaklaş" diyordu. Etrafıma başka bir gözle bakmaya başlamıştım... Sanki doğa her şeyi fark etmem için elinden geleni yapıyordu. Bir ağacın yanından hızla geçerken duruyor, geri dönüyor tomurcuklarının güzelliğini fark ediyordum. Başım önümde giderken birden başımı kaldırıyor ve fevkalade güzel bir gülle göz göze geliyordum. Açık yeşil filizler çıkarmış bir bitkinin yanından geçerken elimi sürerek geçiyor sanki ondan enerji alıyordum.

Sağlığım için sabahları yürüyüş yapmaya başlamıştım. Sahilde yürürken kendimle baş başa kalıyor, o dakikaları çok seviyordum. Yüreğimin sesini dinliyor, güneşi, bulutları, denizi, otları, ağaçları yeni tanıyormuşçasına fark ediyor, içime çekiyordum... Bu güzellik ve ihti-